

VNIVERSITAT DE VALÈNCIA

Investidura como "Honoris Causa" por
la Universitat de València a Vicent
Andrés Estellés

Laudatio

Valencia, 27 de mayo de 1993

CONVOCATÒRIA

*Jo, mort honoris causa, puc parlar.
Totes les injustícies de la vida
-privilegis indignes, posicions,
la fila zero en el Russafa, tot-
es perpetuen en la mort i tenen
una aparent bel.ligerància. Sols
l'hàbil actuació de la misèria
podrà, en la Vall de Josafat, tal com
està previst als textos, restablir
la jerarquia, ja definitiva,
quan el Nostre Senyor diga: " Prou, ja!
fins ací hem arribat, d'ací no passel",
i toquen les trompetes i tambors, un ordre,
l'ordre definitiu de la justícia:
la Resurrecció de la Carn.*

Allí ens veurem les cares!

Per ara, prou.

No desmaieu, companys del contuberni.

*Esperau, ben mortets i ben tranquils:
Parle des de la Terra, i parle clar:
tingueu paciència; la victòria es nostral
Rebreu consignes.*

de L'ofici de demà

UNIVERSITAT DE VALÈNCIA

ELS AMANTS

La carn vol carn
Ausiàs March

No hi havia a València dos amants com nosaltres.

*Ferosament ens amàvem del matí a la nit.
Tot ho recorde mentre vas estenent la roba
Han passat anys, molts anys, han passat moltes coses.
De sobte encara em pren aquell vent o l'amor
i redolem per terra entre abraços i besos.
No comprenem l'amor com un costum amable,
com un costum pacífic de compliments i teles
(i que ens perdone el cast senyor López-Picó).
Es desperta de sobte com un vell huracà,
i ens tomba en terra els dos ens ajunta, ens empeny.
Jo desitjava, a voltes, un amor educat
i en marxa el tocadiscos, negligentment besant-te,
ara un muscle i després el pesó d'una orella.
El nostre amor és un amor brusc i salvatge,
i tenim l'enyorança amarga de la terra,
d'anar a rebolcons entre besos i arraps.
Què voleu hi façal Elemental, ja ho sè.
Ignorem el Petrarca i ignorem moltes coses.
Les estances de Riba i les Rimas de Bécquer.
Després, tombats en terra de qualsevol manera,
comprenem que som bàrbars, i que això no deu ser,
que no estem en l'edat, i tot això i allò.*

*No hi havia a València dos amants com nosaltres,
car d'amants com nosaltres en són parits ben pocs.*

de Llibre de Meravelles

UNIVERSITAT DE VALÈNCIA

*La dona que ven coses, a la nit, a la porta
del bar, del cabaret; la dona que vigila
el wàter de les dones; la dona que ha deixat
la vaixela escurada i els tres fills en el llit
i va a fer certes coses, a la nit, vora el riu;
i la dona que va tenir un fill i no
sap d'ell des de la guerra, i resa a sant Antoni;
la dona que neteja el servei del cafè
i la dona que agrana les habitacions
del vell hotel per hores i parelles febrils;
i la dona que planxa, i la dona que cus,
i la dona que fa l'article de les dones
i diu les excel·lències de cadascuna d'elles,
sospesant-los els pits, colpejant-los les natges
i entra després la saba i pondera les còpules;
i la dona que prega per fer la feina de l'home
i pel fill i la filla; i la dona que va
tenir un primer nuvi; i la dona que vol
tenir un fill, quedar aquesta nit prenyada.*

de L'Hotel París

UNIVERSITAT DE VALÈNCIA

*Un sonet per al vi que és com Déu mana,
un sonet per al vi i el pa i la sal.
Diria l'alegria general
que arruixa, estava el llit, llava i agrana.*

*A l'estiu comprarem la persiana
i arreglarem la conca per Nadal.
Si tenim, en agost, meló tendral,
buscarem en setembre là magrana.*

*Anirem a les festes de San Roc
i mirarem com cremen el castell,
i arribarem a missa al segon toc.*

*I avui per ella, l'endemà per ell,
riurem i plorarem a poc a poc,
i un altre dia es trencarà el cordell...*

de Llibre dels amants

UNIVERSITAT DE VALÈNCIA

*M'adame a tu, mare de terra sola
Arrape els teus genolls amb ungles brutes.
Invoque un nom o secreta consigna,
mare de pols, segrestada esperança.*

*Mentre el gran foc o la ferocitat
segueix camins, segueix foscos camins,
m'agale a tu, os que més estimava
i cante el jorn del matí il·limitat.*

*El clar camí, el pregon idioma,
un alfabet fosforescent de pedres,
un alfabet sempre amb la clau al pany,
el net destí, la sendera de llum,
sempre, a la nit, il·luminant, enter,
un bell futur, una augusta contradal*

de Xàtiva

UNIVERSITAT DE VALÈNCIA

LA VIDA CONTADA A UN NEN DEL VEÏNAT

*I llavors, Déu li va donar
la Vida a l'home,
i era tan delicada
que l'home no sabia
què fer amb ella
i sols era feliç dormint.
Al dematí, però,
tornava la congoixa
i li venia aquell
desig enorme de plorar,
i duia als seus braços la Vida
com qui duu un nen de bolquers,
com qui duu un setrill de nitroglicerina...
De vegades la duia com si fos un regal
i volia amostrar-la,
però tots en tenien i no feien cas,
i callava, tristíssim...
¿Ja t'has menjat el berenar?*

de *La Nit*

UNIVERSITAT DE VALÈNCIA

*Mossegador, arrapador, tenaç
ens empenyia aquell amor, infame,
determinava situacions;
ens queixàvem els dos, els dos bramàvem.*

*Jéiem els dos, al capdavall, les víctimes.
Reien els déus, mirant-nos escampats
per sobre el cobertor, sobre els llençols
del llit august, desencolat d'amor.*

*La teua mare entrava amb una safa
sense mirar-nos, sense dir-nos res,
comprenent tantes coses, massa coses.*

*M'abotonaves, agraïda, jo
atarantat, dempeus, i en acabar
sempre em besaves el darrer botó.*

de *El gran foc dels garbons*

UNIVERSITAT DE VALÈNCIA

*Treballe amb molt d'amor un idioma
que em serà molt censurat de vegades.*

*No pense, ho sé, i no em puc aturar,
car he de dir coses molt necessàries
per al futur de l'idioma que empre.*

Vindrà algun jorn que ho reconeixeran.

Em buscaran, però no em trobaran.

Lavors diran, però en vers: quina penal

de Les acaballes de Catul

UNIVERSITAT DE VALÈNCIA

*res no m'agrada tant
com enramar-me d'oli cru
el pimentó torrat, tallat en tires.*

*cante llavors, distret, raone amb l'oli cru,
amb els productes de la terra.
m'agrada molt el pimentó torrat,
mes no massa torrat, que el desgracia,
sinó amb aquella carn mollar que té
en llevar-li la crosta socarrada.*

*l'expose dins el plat en tongades incitants
l'enrame d'oli cru amb un pessic de sal
i suque molt de pa,
com fan els pobres,
en l'oli, que té sal i ha pres un sabor
del pimentó torrat.*

*després, en un pessic
del dit gros i el dit index, amb un tros de pa,
agafe un tros de pimentó, l'enlaire àvidament,
eucarísticament,
me'l mire en l'aire.
de vegades arribe a l'èxtasi, a l'orgasme.*

cloc els ulls i me'l fot.

d' Horacianes

UNIVERSITAT DE VALÈNCIA

*Dama d'anit, no voldria enutjar-vos,
però he pensat que sou la meua mort
quan, al café, us vaig veure asseguda
amb el marit i no massa distreta.
Des d'un racó us vaig veure de sobte:
no vaig poder deixar ja de mirar-vos.
La meua mort és una mort burgesa,
blanca de carn i freda d'entreuix.
És una mort ordenada i altiva.
S'alça del llit al temps que la criada,
no deixa res sense la seua cura,
va revisant els racons de la casa,
mirant si hi ha pols damunt les cadires.
Sols ix de nit algun dissabte que altre
i només pren llet i un dit de café,
car el café la sol desvetlar massa.
Dama d'anit, que el vostre esguard altiu
vàreu vessar pel quartet i les taules
negligentment, sense cap de tendresa,
creuant les mans bovarment al baix ventre.
La meua mort té vostra encarnadura.
La meua mort és com vós de fidel.
La meua mort m'ho és de tan honesta.
Car no hi ha res més fidel que una mort.
La meua mort se'n ve amb mi a totes bandes,
exactament com vós amb el marit,
complint només un deure, com feu vós.
Exactament un deure conjugal.*

de *La Nit*

UNIVERSITAT DE VALÈNCIA

*Me aixecat, mentre escrivia, el cap
i amb ulls cansats de la cal·ligrafia
he vist enllà, damunt d'una tauleta
que hi ha al racó del nostre menjador,
entre papers i llibres que m'estime,
com un ocell de ritme popular,
com un gresol, una fotografia
de fa mil anys o de fa quatre dies:
tu i jo, Isabel, feliços d'un amor,
i més enllà les Sitges del meu poble.
La veig sovint i et recorde moltíssim,
el cos esvelt, com un cànter de Nàquera
i un breu ocell de tristesa als teus ulls.
M'ha ajudat molt, de nit, mentre escrivia
entre papers i fortuites síl·labes.
Com qui, a la nit, intenta orientar-se
amb mans, amb ulls, jo t'evoque i et mire
aquell instant de l'any 48.
Tu vares fer que cregués altre cop
i m'has donat la teua companyia,
el teu discret silenci, el teu ajut.
Aquesta nit t'he mirat novament.
Et tinc i veig com et veié el meu cor
el dia aquell de la fotografia.
Dorms, ara, al llit, i dormen els teus fills.
En aquest gran silenci de la casa
jo et vull deixar, amant, amats per sempre,
un ram convuls de síl·labes de vidre.*

de Sonata d'Isabel

UNIVERSITAT DE VALÈNCIA